

DRAGĂ LUME

Imaginează-ți o lume
în care tot ce-a avut textură
și-a foșnit sub pași
e-acum o foiță de aluminiu
lipită de realitate ca un abțibild.

Totul se încapsulează
și strălucește.

Ploaia nu mai spală,
soarele nu mai usucă,
timpul nu mai rănește.

Pământul a fost înlocuit cu o materie nouă,
care nu mai transmite nimic –
o suprafață ce așteaptă următorul strat de plast,
următoarea inimă care cedează.

Viata e păstrată
ca o greșeală perfect conservată.

Am turnat apă dintr-o pungă de condens
și am zis rugăciunea:
gălbenele, năvalnic, omag.

Nu pentru gust –
pentru iubire.

Dragă lume,
îți mulțumesc că ai fost pădure și iarbă,
că ai avut gust de măcriș și miros de tei,

că ne-ai lăsat să alergăm desculți
printre urzici și să spunem că doare.

Pielea noastră s-a strâns
ca o revistă udă aruncată-n foc.

M-am gândit la păpădiile de apus,
la crețușca ce-mi alina durerile de cap
cu mirosul ei de miere și fân,
la toate plantele
ce promiteau vindecare
și care, acum,
nu mai au unde să crească.

Creșteți în mine, voi, plante mici și intense,
dantelate și netede, cu rădăcinile voastre de aur –
viguroase, ramificate.

ELEGIA NORILOR FRACTURAȚI

Deasupra muntelui,
lumina cade ca niște săgeți
din arcuri electrice, spinoase,
în nuanțe de negru-dungat și voinicel-purpuriu.

Am văzut cum albinele se evaporau în aer,
cum mierlele cu guler alb cădeau
ca niște fulgi subțiri de grafen.

Norii, spărți de undele magnetice –
rafale de oxizi și compuși volatili.

Cerul nu mai promite ploaie,
doar fracturi din propria noastră memorie:
fragmente de peliculă cenușie,
comprimate sub presiune.

Păsările au tăcut,
închise în propriul zbor –
aerul a devenit memorie dureroasă.
Cântecul lor există, de-acum,
doar în arhive bioacustice, stocate
sub pădurea protejată din Domul Apuseni.

Acolo, o ciocănitoare stimulată
cu inteligență mimetică
încă bate lemnul
unui fag din 2026, pe care stă scris:

viața mea

FORMELE PIERDUTE

Nu știu ce-am fost,
dar m-am simțit viu
când apa mi-a spălat picioarele.

Apoi au căzut ploi de mercur,
funingine,
s-au așternut pânze lipicioase de azbest
și dioxine –
încet, s-a lăsat liniștea.

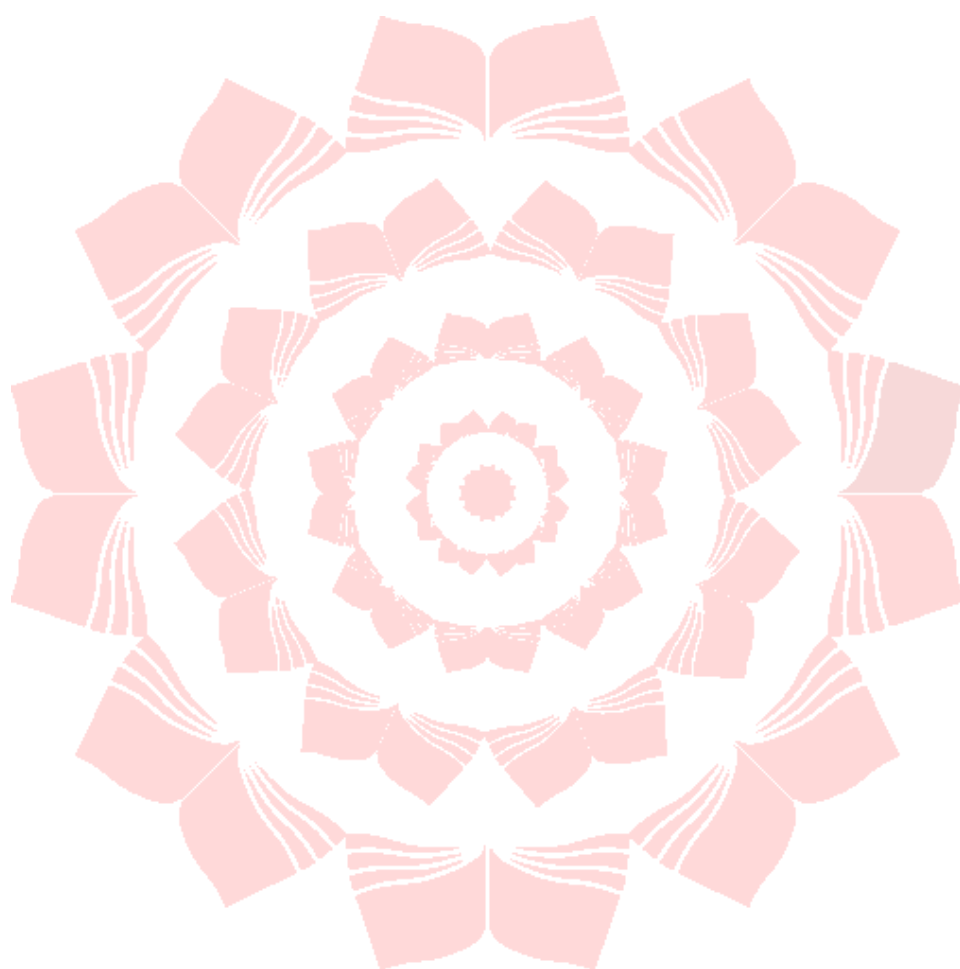
Doamne al formelor pierdute,
lasă-mă să renasc în spori.
Fă din mine mușegai sacru,
praf de angelică,
sau măcar o frunză de alun
pe care un copil o va smulge
în tabăra de recunoaștere
a materiei vii.

În Sub Piatră, realitatea
se topește în fiecare zi.
Nu mai sunt melci, nici răme de apă.

Râul nu mai curge – alunecă.
Pietrele au o crustă verde-închis,
de microplastic condensat.
Peștii au dispărut, chimic.

Iar eu, ultimul paznic al acestor culmi,
al acestui vuiet din care viața a început
să-și întărească suflarea,

mă topesc,
căutând în măruntaiele pământului
firul nevăzut
care-a ținut legate rădăcinile.

CUM SE ÎNTÂMPLĂ SFÂRȘITUL

Mai întâi, pielea devine cenușie – ca o hârtie udă.
Apoi se crapă încet, în modele fine, fractale –
ca niște hărți ale unei lumi care și-a pierdut sensul.

Mucegaiul pătrunde prin porii deschiși.
Celulele încep să emită lumină.
Nu mai curge sânge, ci un lichid vâscos, translucid,
cu reflexe verde-neon.

Un amestec de hormoni degradați,
metale grele și plastic topit.

Trupul nu mai intră în putrefacție – se laminează.
Rămâne o piele subțire,
ca o peliculă strânsă în jurul absenței.

Nu mai e nimic viu în ea –
doar un strat molecular de carbon sintetic
și tristețe.

În adâncurile Apusenilor, unde nu mai există vânt,
nici sate cu două dimineți,
toate aceste lucruri, odată cu timpul,
vor transmite semnale –
linii răsucite de cod,
mai vechi decât memoria pădurii.

CĂPRIOARA

O văd uneori la amurg
pe câmpul infestat cu particule,
unde nimic nu mai crește.

Nu e reală.
E proiectată de interfața cupolei
ca să calmeze zonele neurale ale vizitatorilor
când nivelul de anxietate colectivă
depășește pragul de 7.

Dar mișcarea ei e perfectă.
Întinde gâtul spre râu,
dă să bea –

și clipa aceea
mă sfâșie.

